

Vážený pane doktore,

chtěla bych Vám poděkovat za ošetření mé dcery [REDACTED], které jsme absolvovali včera u vás v nemocnici Na Homolce na oddělení ORL.

Celý průběh návštěvy a ošetření byl z mého pohledu perfektní. Vy i se stříčka jste k nám chovali moc hezky. To se dnes jen tak nevidí. Z pohotovostí, kam jsem se svými dětmi občas musela, mám většinou nedobré vzpomínky. Dlouhá čekací doba (což samozřejmě chápu), vyšetření probíhala v rychlosti, bez bližšího vysvětlení, co vlastně děti bude čekat. Sestry byly často nepříjemné. Celkově to byl stres pro mě jako mámu, tak i pro děti.

U vás jsem si připadala jak „Alenka v říši divů“. Moc se mi líbilo, že jste s dcerou nejdřív prohodil pár slov a hned jste na ní „nevybafnul“ s tím, co jí je, ať si sedne a nezačal vyšetřovat. Pro děti je podle mě velmi důležité cítit se v daném prostředí bezpečně a navázat určitou formu kontaktu. Nechal jste dceři se sestřičkou čas, aby si přivykla prostředí a nebála se. Viděla ve vás někoho, kdo jí chce pomoci, ne ubližovat.

Moc hezké taky bylo, jak jste jí nejdřív vše dopředu vysvětlil, ukázal a celou dobu jste na ní mluvil a říkal jí, co děláte a co bud následovat. Cítila jsem, že se cítí bezpečně a nemá potřebu plakat nebo se bát.

Když mi pak po ošetření do ucha šeptala, kde jsou hračky, překvapil jste nás jak vy, tak sestřička. Malá byla nadšená z figurek, které si mohla vybrat a odnést. A když se pak objevila sestřička s balónkem, objevil se jí na tváři velký úsměv. Když jsme odešli, na chodbě u výtahu mi řekla: „Maminko, já mám takovou radost. A kdy sem zase půjdeme?“

Pejska z balónku má doma vystaveného na stole a hrdě ho všem ukazuje.

Takový zážitek se nedá srovnat s tím, co jsem absolvovala s nejstarším bratrem [REDACTED] když byl v podobném věku jako ona (dnes už je mu 15 let). Byla jsem s ním tenkrát na pohotovosti na ORL (v jiné nemocnici nedaleko té vaší), protože mu tekla krev z nosu a nedalo se to zastavit. Sestra byla velmi nepříjemná, i s paní doktorkou působily dojmem, že je otravujeme. Sestra nám řekla, že mají důležitější případy, tak ať si počkáme, a že to bude trvat dlouho. Přitom synovi tak krev tekla přes půl hodiny. Syn se bál a plakal, za což dostal vynadáno, ať neřve a drží, že to snad zvládne a není malé mimino. Sestra ho pevně svírala, aby sebou necukal, já k němu nemohla, ani za ruku jsem ho nemohla držet. Do nosu mu doslova rvaly tamponády a ještě kapičky Sanorin. Těch mu nakapali na tampon velké množství, takže pak se mu udělalo špatně a motala se mu

z toho hlava. Na mě hleděli, jak na neschopnou matku, která má hysterické dítě.

Chápu, že i lékař může mít špatný den, těžkou službu, může být unavený, potřebuje, aby se dítě nehýbalo, ale pořád to musí dle mého názoru být o určité lidskosti, zejména u dětí. Alespoň se zeptat, jak se dítě jmenuje a respektovat to, že zrovna není hrdina a je to pro něj třeba těžké. Vysvětlit dítěti, co ho čeká. Podpořit maminku, aby taky neměla strach. Protože ona to pak přenese na své dítě.

Když jsem měla možnost si takto srovnat tyto dva rozdílné přístupy, tak o to víc si vážím lidí, jako jste vy a sestřička. Oba jste lidé na pravém místě a velmi si vážím vašeho přístupu, který je plně profesionální a zároveň lidský.

Jako poděkování bych Vám se sestřičkou chtěla věnovat měsíční permanentku k nám do komplexního pohybového centra Fitness Clinic, Pekařská 6, Praha 5.

Pokud budete mít zájem, napište mi, domluvila bych se Vámi na předání.

Přeji hezký zbytek večera

S láskou a pohybem ke zdraví

